

Ὁ Ἀλανσὼν εἶχε κλεισθῇ εἰς τὰ δώματα τοῦ ὅπως ἀναγνώσῃ ἐλευθέρως ἐπιστολήν, ἣν εἶχε λάβει.

— Ὁ δὲ Κοκονὰς περιεφέρετο εἰς τὸ Λοῦβρον, ἐρωτῶν πάντας ὅσους ἂν συνήντα περὶ τοῦ φίλου του. Ἡρώτα δὲ διὰ τρόπον τὸσφ βιαίου καὶ ἀποτόμου, ὥστε περιῆλθεν εἰς ἔριδα πρὸς τρεῖς τῶν αὐλικῶν, κατὰλῆξασαν εἰς μονομαχίαν. Ὁ Κοκονὰς ἐφόνευσε τὸν πρῶτον καὶ ἐτραυματίσε τοὺς δύο ἄλλους, λέγων :

— Ὁ πτωχὸς Δελαμόλ, εἴξευρε τόσφ καλῶς τὰ λατινικά.

Τὴν μονότονον ταύτην ἐμφρόν ἀκούσας ὁ τρίτος τῶν ἀντιπάλων, ὅστις ἦτο ὁ βαρόνος τοῦ Βοασσύ, εἶπεν αὐτῷ πίπτων :

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κοκονὰς, ἄλλαξε καὶ ὀλίγον. Λέγε τοῦλάχιστον ὅτι εἴξευρε τὰ ἑλληνικά.

Ἐν τούτοις τὰ τοῦ διαδρόμου εἶχον γαίνει γνωστά, καὶ ὁ Κοκονὰς μαθὼν αὐτὰ ἐπίστευσεν ὅτι οἱ πρίγκηπες ἐκεῖνοι ἐφόνευσαν τὸν φίλον του. Ὅθεν πορευθεὶς εἰς τὸν Ἀλανσὼν ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις, ὡς παρ' ἀπλοῦ εὐπατρίδου.

Ὁ Ἀλανσὼν ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐκδιώξῃ τὸν αὐθάδη τοῦτον, ἀλλ' ὁ Κοκονὰς ὁμίλει τόσφ ἀποφασιστικῶς, καὶ αἱ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τρεῖς μονομαχίαι του εἶχον ἀναβιβάσει αὐτὸν τόσφ ὑψηλὰ, ὥστε δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρώτην ὁρμήν. Ὅθεν εἶπεν αὐτῷ μειδιῶν :

— Φίλτατέ μου Κοκονὰς, εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ βασιλεὺς μανιώδης, διότι ἐκτυπήθη εἰς τὴν κεφαλὴν δι' ἀργυροῦ ἀγγείου, ὁ Ἀνζιὺ δυσηρεστημένος διότι ἔλουσαν αὐτὸν μὲ κομπόσταν πορτοκαλλίου, καὶ ὁ Γκιζὴς τεταπεινωμένος, διότι εἶχε ῥαπισθῇ δι' ἐνὸς τετάρτου ἀργιοχοίρου, εἶχον ἀποφασίσει νὰ φονεύσωσι τὸν κύριον Δελαμόλ. Ἀλλ' εἰς φίλος τοῦ φίλου σας ἔσωσεν αὐτόν. Ἡ ἀπόπειρα λοιπὸν ἀπέτυχε, σὰς δίδω δὲ τὸν λόγον μου ὡς πρίγκηψ περὶ τούτου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς ἀναπνεύσας ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ταύτῃ, ἐπεθύμουν νὰ γνωρίζω τὸν φίλον ἐκεῖνον διὰ νὰ ἀποδείξω αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ὁ Ἀλανσὼν δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐμεδίασε διὰ τρόπον πειθοντος τὸν Κοκονὰς ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ σῶσας τὸν Δελαμόλ φίλος.

— Ὡ, δέσποτα! εἶπεν ὁ Κοκονὰς, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ τὰ εἴπητε ὅλα. Δὲν τὸν ἐφόνευσαν, ἀλλὰ τί τὸν ἔκαμαν; Μὴ τὸν ἔρριψαν εἰς τινὰ σκοτεινὴν φυλακὴν;

— Ὁχι. Ἀλλ' ὁ φίλος σας ἐγένετο ἄφαντος, καὶ πάντες ἀγνοοῦσι τί ἔγινε καὶ ποῦ εἶναι.

— Σατανᾶ! εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος. Καὶ εἰς τὸν Ἀδὴν ἂν ὑπῆγε θὰ τὸ μάθω.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν, ὅστις δι' ἄλλους λόγους ἐπεθύμει ὅσον καὶ ὁ Κοκονὰς νὰ μάθῃ ποῦ ἦτο ὁ Δελαμόλ. Θὰ σὰς δώσω φιλικὴν τινὰ συμβουλήν.

— Λέγετε, δέσποτα.

— Πηγαίνετε ἐρωτήσατε τὴν βασιλισσάν Μαργαρίταν, αὐτὴ πρέπει νὰ εἴξευρῃ ποῦ εἶναι ὁ φίλος σας.

— Τὸ ἐσκέφθην, Ὑψηλότατε, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα, διότι ἐφοβούμην μὴ τὴν εὐρωθρηνοῦσαν. Ἀλλά, ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μὲ βεβαίωσεν ὅτι ὁ Δελαμόλ δὲν ἀπέθανε, καὶ ὅτι ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης εἴξευρε ποῦ εἶναι, λαμβάνω θάρρος καὶ πηγαίνω.

— Πήγαινε, φίλε μου, εἶπεν ὁ δούξ. Καὶ ὅταν μάθῃς, ἐλθὲ νὰ μὰς εἴπῃς, διότι καὶ ἐγὼ ἀνησυχῶ, καθὼς καὶ σύ. Ἐν μόνον μὴ λησμονήσῃς, Κοκονὰς...

— Ποῖον;

— Μὴν εἴπῃς ὅτι ἐγὼ σὲ ἔστειλα, διότι ἂν κάμῃς τοιαύτην ἀνοησίαν, οὐδὲν θὰ μάθῃς.

— Δέσποτα, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μὰς συνιστᾷ ἐχεμυθίαν, θὰ ἤμαι ἄφωνος ὡς ἰχθὺς, ἢ ὡς ἡ βασιλομήτωρ.

Καὶ πορευόμενος εἰς τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας ἐψιθύριζεν:

— Ἀγαθὸς πρίγκηψ! ἀξιόλογος πρίγκηψ! μεγάλθυμος πρίγκηψ!

Ἡ Μαργαρίτα τὸν περιέμενε, διότι εἶχε μάθει τὴν ἀπελπισίαν του καὶ τὰς μονομαχίας του.

Ὁ Κοκονὰς εἰσῆλθεν ὀλίγῳ τι τετραγμένος. Ἡ βασιλισσα ἐδέχθη αὐτὸν μειδιῶσα, καὶ τοῦτο τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Ὡ! δέσποινα, ἀποδόσατέ μοι τὸν φίλον μου, σὰς ἱκετεύω, ἢ τοῦλάχιστον εἰπατέ μοι τί ἔγινε, διότι ἄνευ αὐτοῦ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω. Ὑποθέσατε τὸν Εὐρύαλον ἄνευ τοῦ Νίσου, τὸν Δάμονα ἄνευ τοῦ Φιντίου, τὸν Ὁρέστην ἄνευ τοῦ Πυλάδου, καὶ λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ, χάριν ἐνὸς τῶν ἡρώων τούτων...

Ἡ Μαργαρίτα ἐμεδίασε, καὶ ἀφοῦ ἀπήτησε παρὰ τοῦ Κοκονὰς νὰ ὑποσχεθῇ αὐτῇ ἐχεμυθίαν, διηγήθη αὐτῷ τὴν διὰ τοῦ παραθύρου φυγὴν. Ἀλλὰ περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ Δελαμόλ, ὁ Πεδεμόντιος ὅσον καὶ ἂν ἱκέτευσεν, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ. Ἐπὶ τέλους, ἡ Μαργαρίτα ἐννοήσασα ὅτι ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν μετέτρεχε τῆς ἐπιθυμίας ταύτης τοῦ εὐπατρίδου του, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἄν ἐπιμένετε νὰ μάθετε ποῦ εἶναι ὁ φίλος σας, ἐρωτήσατε τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ὅστις μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐγὼ ἐν μόνον δύναμαι νὰ σὰς εἴπω. Ὁ φίλος σας ζῇ, καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου περὶ τούτου.

— Τὸ πιστεύω, δέσποινα, καθ' ὅσον μάλλον βλέπω ὅτι οἱ ὠραῖοι ὑμῶν ὀφθαλμοὶ δὲν ἔκλασαν.

Εἶτα φρονῶν ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προσθέσῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἀπεσῶρθη σκεπτόμενος τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ, πρὸς ἣν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εὐρίσκετο εἰς διάστασιν, καὶ τοῦτο ὅπως δι' αὐτῆς μάθῃ, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ λύπη τοῦ Δελαμόλ ἀπομακρυνθέντος τῆς Μαργαρίτας ὑπῆρξε μεγάλη. Ἐφυγε μάλλον ὅπως σῶσῃ τὴν ὑπόληψίν της ἢ ὅπως ἀποφύγῃ τὸν θάνατον. Τὴν ἐπιοῦσαν ἐπανεῖλθεν εἰς Παρισίους ὅπως ἴδῃ τοὺς ἀ-

χιστον αὐτὴν εἰς τὸν ἐξώστην. Ἡ Μαργαρίτα, ὡς εἶχε μαντεύσει τοῦτο, ἔμεινε ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν ἐξώστην. Οἱ δύο νέοι ἠσθάνθησαν ἄφατον ἡδονὴν ἐκπνιδόντες ἀλλήλους. Τοῦτο ἐπανελήφθη, ἀνταλλαχθεῖσιν καὶ τινῶν ἐπιστολῶν καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἐπισήμου ὑποδοχῆς τῶν πρεσβευτῶν, κατὰ τὴν ἐνάτην τῆς ἑσπέρας, ἐνθ' οἱ ἐν τῷ Λοῦβρῳ ἡσχοῦντο πάντες παρασκευαζόμενοι διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἐπιούσης, ἡ Μαργαρίτα ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην. Ὁ Δελαμόλ, μόλις τὴν εἶδε, καὶ χωρὶς ὡς ἔπραττε συνήθως νὰ τῷ ῥίψῃ πρώτη αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν της, ἔρριψε τὴν ἰδικήν του, τόσφ ἐπίδεδξίως, ὥστε αὐτὴ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλικῆς ἐρωμένης του. Ἡ Μαργαρίτα ἐνόησεν ὅτι ἰδιαίτερόν τι περιείχετο εἰς τὸν χάρτην ἐκεῖνον, ὅθεν λαβοῦσα αὐτὸν εἰσῆλθεν, ὅπως τὸν ἀναγνώσῃ.

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπετελείτο ἐκ δύο φύλλων. Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἦτο γεγραμμένον :

« Δέσποινα, ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι κατεπεύγουσα. Περιμένω ».

Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου φύλλου, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἦτο γεγραμμένον :

« Δέσποινα καὶ βασιλισσά μου, προσπαθήσατε ὅπως δυνήθῃ νὰ σὰς δώσω, ἐν τῶν φιλημάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα σὰς ἀποστέλλω. Περιμένω ».

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσιν ἡ Μαργαρίτα, ὅτε ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἑρρίκου τῆς Ναβάρρας, ὅστις μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἐπιφυλάξεως ἔκρουε τὴν κοινὴν θύραν καὶ ἡρώτα τὴν Γιλόννην ἂν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ.

Ἡ βασιλισσα ἀπέκοψεν ἀμέσως τὸ ἐν τῶν φύλλων τῆς ἐπιστολῆς, ὅπερ ἔθετο ἐν τῷ κόλπῳ της, καὶ θέσας τὸ ἄλλο ἐν τῷ θυλακίῳ της ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν, εἰπούσα :

— Εἰσέλθετε, βασιλεῦ.

(Ἐπταὶ συνέχια).

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον· ὅτε ὁμως ὁ Τζελάλ ἔκρουσε τὴν θύραν, τοῦ ἠνοιξαν, διότι ἡ δούλη του Νετζιβὲ ἠγγρύπνει καὶ τὸν περιέμενε.

— Λοιπὸν, τῷ εἶπεν αὐτὴ μετὰ οἰκειότητος, ἥτις τῇ ἐπετρέπετο, εἶδες τὴν Ἀζιβὲ-Χανούμ, ἀνέλαβε νὰ παραδώσῃ τὸ κιάπι σου;

Ἐν τῇ διπλῇ ταύτῃ ἐρωτήσῃ τὰ χεῖλη τῆς Νετζιβὲ ἔτρεμον ὀλίγον, καίτοι δ' ἐμεδίκα, ἐφαίνετο ὅτι ἐφοβεῖτο τὴν ἀπόκρισιν, ἥτις ἔμελλε νὰ τῇ δοθῇ.

— Ναί, τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο κοράσιον ἀπεφάσισε νὰ ἐκτεθῇ χάριν ἐμοῦ εἰς τὸ νὰ ὑποστῇ τὴν ὀργὴν τοῦ Μολλά, ἀπεκρίθη ὁ Τζελάλ, ἐμπιστευόμενος πολὺ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς δούλης του, οὐδὲν κρύπτων ἀπ' αὐτῆς, ναί, ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκουσία φυλάξῃ μεν θέλει παρῶς τελεωθῇ.

— Τὸ πιστεύω, ἐπανελάβην ἡ Νετζιβέ, καὶ ἐνῶ ὠμίλει ἀφῆρει μετὰ προθυμίας τὰς πηλοβατίδας καὶ τὸν ἐπενδύτην τοῦ κυρίου της. Ἐκεῖνο, ὅπερ μόνον φοβοῦμαι, ἐξηκολούθησε λέγουσα, εἶναι μὴπως ἀναγκασθῇτε νὰ ζητήσητε τὴν συγχώρησίν σας ἀπὸ τὸν Μολλᾶν σεῖς ὁ ἴδιος, — ὅπως σὰς εἶχον συμβουλευσεῖ. εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς — τὴν συγχώρησιν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀζιβέ δὲν ἠδυνάθη νὰ λάβῃ δι' ὕμᾱς. Πιστεύετε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου Βένε-ἐφέντη, εἶπεν ἡ δούλη μετ' ἀγάπης, γυνυπετοῦσα ἐνώπιον τοῦ Τζελάλ, ὅστις εἶχεν ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τοῦ *sopha*, πιστεύετε ὅτι ὁ πατήρ σας εἶναι τῷ ὄντι τόσο ἀπάνθρωπος, ὅσον τὸν φαντάζεται ἡ χανούμισσα;

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἀζιβέ ἐπράξε πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν διὰ νὰ μᾶς συνδι-αλλάξῃ... καὶ ἂν ἀπέτυχε...

— Τὸ γνωρίζω, εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ Νετζιβέ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν ταπεινὴν στάσιν της, ἀλλ' οἱ λόγοι, ὅσον καταπειστικοὶ καὶ ἂν ἦναι, δὲν ἤμπορουν νὰ φέρουν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας σας... Εἴσθε τόσο ὠραίος!... τόσο εὐγενής!... τόσο συμπαθητικός!... ποῖος ἤμπορεῖ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν ἀγαπητόν μου Βέν; ποῖος ἤμπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ μίαν γενναίαν συγχώρησιν; Ὁ Ῥεσιδ-Μολλᾶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔμαθε τὰ εἰς τὴν τελευταίαν ἀνταρσίαν ἀνδραγαθήματά σας καὶ τὴν ὑπόληψιν, μὲ τὴν ὁποίαν σὰς ἐτίμα ὁ σουλτάνος... Ὅσον καὶ ἂν ἀγανακτῇ ἐναντίον σας, πρέπει νὰ ὑπερφηανεύηται, διότι ἔχει τοιοῦτον υἱόν!

Ἐκ πάντων τῶν αἰσθημάτων ἡ ὑπερφάνεια εἶναι ἡ τὰ μάλιστα κινουσα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν διὰ ταύτης καὶ ὑπὲρ ταύτης ἐνεργεῖ, καὶ διὰ ταύτην πολλὰκις θυσιάζει καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν τιμὴν του. — Ὁ Τζελάλ δὲν ἦτο ὁ τελειότερος τῶν ὁμοίων του, οἱ ἐπιδαφιευόμενοι αὐτῷ ἔπαινοι ὑπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης, ὅφ' ἧς ἐπίστευεν ὅτι ἠγαπᾶτο, ἦσαν ὡς βάλαμον διαχυνόμενον ἐπὶ τῶν πληγῶν τῆς καρδίας του. — Ἐμειδίασε πρὸς τὴν παλακίδα του, καὶ ὅσον καὶ ἂν προετίμα αὐτῆς τὴν ἐνάρετον Ἀζιβέ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἀληθῶς ἐδικαιούτο νὰ ἐλεῇται ὁ πωσοῦν ὑπ' αὐτοῦ, ἀφοῦ τοσαύτην φροντίδα ἐλάμβανε δι' αὐτὸν καὶ τοσοῦτον τὸν ἐτίμα.

— Τὸ πιστεύεις σὺ τοῦτο; ἀπεκρίθη μὲ τόνον φαιδρᾶς μετριοφροσύνης, — διότι ὁ Βένε σου σοὶ φαίνεται ὁ ὠραιότερος καὶ ὁ ἀνδρείοτατος, φρονεῖς, ταλαίπωρε Νετζιβέ, ὅτι καὶ ὁ πατήρ μου εἶναι τῆς γνώμης σου; Ἀ! ἂν ἤξευρες πόσον μακρὰν εἶμαι τῆς καρδίας του!...

— Δὲν ἐννοῶ διατί ἡ χανούμισσα σὰς ἀποθαρρύνει τόσο, ἐξηκολούθησεν ἡ δούλη, διότι ἡ Ἀζιβέ, ἂν δὲν ἀπατώμαι, σὰς παριστᾷ τὸν Μολλᾶν ὡς τρομερὸν φόβητρον... Καὶ ἡ Ῥεσιδ, ἡ τροφὸς σας, γνωρίζει καὶ αὐτὴ τὸν πατέρα σας, καὶ ὅμως κατὰ τοῦτο δὲν εἶναι τῆς γνώμης τῆς ἐξαδέλφης σας. Ἡ Ἀζιβέ εἶναι ὀλίγον δειλή... τὸ φοβοῦμαι... καὶ ὅμως διὰ νὰ σὰς ἦναί τις ἀρεστὴ καὶ διὰ νὰ γίνῃ σύζυγός

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς Νετζιβέ, οἱ ὀφθαλμοὶ ἤστραψαν μὲ λάμψιν ἀπαισίαν. Ὁ δὲ Τζελάλ, ἀποδίδων εἰς τὴν ἔξωψιν ταύτην μόνον ὑπερβολὴν ἔρωτος, ἔδωκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν δούλην του, ἥτις τὴν κατεσίλησεν.

— Ὡ! τῷ εἶπε περιπαθῶς, θὰ σ' ἀγαπήσῃ ποτὲ ὡς ἐγώ;

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Τζελάλ, σκυθρωπᾶσας πάλιν, ἴσως λέγεις ἀλήθειαν· ἡ Ἀζιβέ δὲν μὲ ἀγαπᾷ ἀρκετᾶ, καὶ ἡ ψυχρότης χαλαρώνει τὸν ζήλόν της...

Οὕτω λοιπὸν νύξιος ζηλότυπος ἐπνιγεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν εἶχεν εἰς τὴν μνηστῆν του. Εἰθισμένος εἰς τὰς εὐκόλους κατακτήσεις καὶ εἰς μίαν ὥρα ἔρωτος, δὲν εἶχε τὴν ψυχὴν ἐλευθέραν καὶ δυναμένην νὰ περιλάβῃ ἐν μόνον αἶσθημα, καθαρὸν καὶ χρηστὸν. Ἡ Νετζιβέ, ἀσελγὴς καὶ κολακευτικὴ, κατῴρθου ἐνίστε νὰ τὸν διαταράττῃ, καὶ νὰ τὸν κάμνῃ ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ εἰλικρινοῦς ἔρωτος, ὃν ἡ Ἀζιβέ τῷ ἐδείκνυε πάντοτε.

— Ἄν θέλετε νὰ μοὶ πιστεύσητε, Βένε-ἐφέντη, εἶπε τελευτῶσα ἡ δούλη, ὑπάγετε ἀπόψε εἰς τοῦ Μολλᾶ, ὅταν ἐξέλθετε ἐκ τοῦ τζαμίου, καὶ θέλετε νικήσῃ μόνος τοὺς δισταγμοὺς τῆς λίαν εὐαίσθητου Ἀζιβέ.

— Ἴσως ὑπάγω... βλέπομεν... ἂν ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν μοὶ δώσῃ ἐλπίδα.

Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Τζελάλ-Βένε ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν μεταξίνων προσκεφαλαίων ἵνα κοιμηθῇ, ἐνῶ ἡ Νετζιβέ ἐξεδίωκε μὲ εὐμέγεθες ῥιπίδιον τὰς τυχὸν ἐνοχλοῦσας αὐτὸν μυίας.

ΙΓ'

Τὸ τηλεβόλον εἶχεν ἀντηχήσῃ, καὶ ἐξ ὕψους πάντων τῶν μιναρῶν τὸ εἰς τὴν δέξιν προσκαλοῦν ἄσμα ἠκούετο λίαν ὀξυφώνως. — *«Αἰὰ ἰ-Ἀλλὰχ ἰλλ-Ἀλλὰχ, Μουχαμέτ-ἰ-ῤεσοῦλ-Ἀλλὰχ»* ἤτοι: *Εἰς μένος ἐστὶν ὁ Θεός, καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ προφήτης αὐτοῦ!* Οὕτως ἐκράυγαζον οἱ μουεζῖται διὰ τῆς ἡχηρᾶς φωνῆς των, κλείοντες τὸ δεξιὸν οὖς διὰ τῆς δεξιᾶς, καὶ διασαλπίζοντες ἐπὶ τὴν ἐντρόμως ἀφυνθισθεῖσαν πόλιν τὸ ἄγγελμα τῆς προσευχῆς.

Ἐνῶ δὲ οἱ πιστοὶ ἔτρεχον μετὰ σπουδῆς εἰς τὰ ἱερὰ τεμένη, ταῦτα ἐφωτίζοντο ὡς διὰ μαγείας· φωτοβόλα δὲ περιδέραια περιέβαλλον τοὺς μιναρῆδες καὶ τοὺς θόλους, καὶ διεσταυροῦντο ἐναερίως ἀπὸ μιναρὲν εἰς μιναρὲν, ἀναρτῶντα σεπτὰ ὀνόματα ἀποστόλων, καὶ οὕτω τὰ *Χουσεῖν*, *Ἀλῆ*, *Ὁσμάρ*, *Ἀχμέτ*, ἔλαμπον μὲ φωτεινὰ γράμματα, ἧ καὶ σχήματα φαντασιώδη ἐξ ἀχρωματιστοῦ ὕαλου ἀνηρτημένα ἐν τῷ αἰθέρι καὶ σπινθηροβολοῦντα.

Μαγικὸν θέαμα διεγείρει νύξ Ῥαμαζανίου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Φαντάσθητε τὴν πόλιν ταύτην ὀλίγον ἀνυψωμένην μετὰ δύο θαλασσίων μυχῶν, ἐναγκαλιζομένων αὐτὴν, πεποικιλμένην ὑπὸ θόλων καὶ μιναρῶν φωτοχύτων, καὶ φωτίζόντων νύκτα ζοφεράν μέχρι πρωῒας, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μουσουλμανικῆς νηστείας!...

αἰφνης ἀνεζωογονήθησαν, τὰ ἐργαστήρια ἠνεώχθησαν, φωταγωγηθέντα καὶ αὐτὰ τὴν νύκτα· οἱ διαβάται, κρατοῦντες φανάρια, ἐπαυξάνουσι τὸν γενικὸν φωτισμὸν μὲ τὸ πολύχρουν τῶν φαναρίων φῶς. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ Σταμποῦλ δὲν φωτίζεται διὰ φωταερίου, καὶ ὅτι πεζοὶ καὶ ἵππεῖς ὀφείλουσι νὰ φέρωσιν ἀνημμένον φανάριον.

Ὅμιλοι ὀθωμανίδων, προπορευομένων μετὰ μεγάλων φανῶν τῶν εὐνούχων αὐτῶν, περιφέρονται ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν αἷς ἐπανελήφθησαν αἱ συναλλαγαί. αἱ ἐπισκέψεις, οἱ περίπατοι καὶ αἱ ἀγοραί. Ἄλλο δὲν ἀκούει τις, ἢ κραυγὰς, γέλωτας καὶ ἐπικλήσεις, ἀπὸ τῆς ἔκτης ἐσπερινῆς ὥρας μέχρι τῆς τετάρτης πρωῒνης, διάβαιν ἀδιάκοπος ἀμαζῶν, ἵππων καὶ πολιτῶν. Οἱ *σαλεπιτζήδες* φέρουσι μέγαν *χάλκινα δοχεῖα*, πλήρη ζέοντος σαλεπίου, καὶ *σιμίτια*· οἱ *μουχαλεμπιτζήδες*, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ἕλληνας ἢ Βούλγαροι, ἐνδεδυμένοι τὴν ἐρυθρὰν ἐνδυμασίαν των, πεποικιλμένην μὲ κεντήματα, φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς ὀλόκληρον ἔκθεσιν *πινακίων μουχαλεμπίου*.

Οἱ *σεκεριτζήδες* πωλοῦσι *σακχαρωτὰ* καὶ *λουκούμια* τουρκικά· οἱ *καταφιτζήδες* πωλοῦσι *καταφιορ*, τέλος δὲ οἱ *μπορεατζήδες*, εἶδος πλακουντοποιῶν *πλανήτων* Τούρκων, φερόντων ἐντὸς πυράνουν πλακούντιον ἐκ φύλλων ζύμης, μὲ παρενθήκην τυροῦ, ἔδεσμα, ὅπερ αἱ γυναῖκες ὑπεραγαπῶσι. Παρატρέχω τὸν *μαστιχοπῶλην*, διότι ὅλην τὴν ἐσπέραν αἱ ὀθωμανίδες *μασῶσιν* εὐώδη *μαστιχίν*, τὸν Ἰουδαῖον *μεταξάρ*, τὸν *ἀκικτῆρ* Πέρσην λίαν εὐπρόσδεκτον, ὅστις πωλεῖ *μύρα* καὶ *κοσμήματα* ψευδῇ εἰς τιμὰς μυθώδους εὐθηνίας. Τὸ μικρὸν τοῦτο περιπατητικὸν ἐμπόριον, ὅπερ ἔχει πλείους τῶν πεντήκοντα διαφόρων κλάδων, καὶ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν Τούρκων, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀρμενίων, τῶν Βουλγάρων, τῶν Ἰουδαίων, τῶν Περσῶν καὶ τῶν Κροατῶν μὲ τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας των, αὐξάνει τὴν μαγεῖαν τῆς ὄντως ἀπαρμιλλοῦ ταύτης σκηνογραφίας ἐν τῷ κόσμῳ.

Εἰς τὸ ἴσθαρ περὶ τοὺς μεγάλους δίσκους, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς τράπεζα, συνηθρίζοντο ἐπισκέψεις τινὲς ἐν τῷ *χαρεμί* τοῦ Μολλᾶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυναῖκες ἡλικιωμέναι καὶ φανατικαί, αἵτινες ἐνέβαπτον εἰς τὰ ποικίλα φαγητὰ, τὰ ἐνώπιον αὐτῶν παρατεθειμένα, τοὺς μακροὺς καὶ ἰσχνοὺς δακτύλους των. Ἡ Ἀζιβέ μόλις ἔτρωγεν, ἡ δὲ γράκια καδὶνα, ἥτις ἐφαίνετο ὡς οἰκονόμος παρὰ τῷ Ῥεσιδ-ἐφέντη, παρετήρησεν ὅτι αὕτη δὲν ἐτίμα τὰ ἐθνικὰ φαγητὰ.

Μόλις εἶχον ἐγερεθῇ ἐκ τῆς τραπέζης, καὶ ἔθετον τοὺς δακτύλους ὑπὸ τὴν κρήνην, ἡ Ἀζιβέ ἐνεδύθη τὸ ἐκ πυκνῆς μουσελίνης *γιασμακίον* της, τὸν ἐκ μέλανος *ἀλλακᾶ* *φερειτζέν* της, καὶ κρύψασα τὸ ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου της *κομισθὲν κιτάπιον* ἐντὸς μίαν τῶν εὐρείων χειρῶν τοῦ *μανδύου* της, ὑπῆγε καὶ ἔκρουσεν ἐλαφρῶς εἰς τὸν γύρον ἢ *περίακτον*, ὅστις χρησιμεύει πρὸς *συγκοινωνίαν* τῶν ὑπηρετῶν τοῦ *γαρενδίκ* καὶ τοῦ *σελαμδίκ*.

— Ποιὸς εἶναι; ἠρώτησεν ἐκ τοῦ σελαμ-
λίκ οἱ Γιουσούφ, νέος Βούλγαρος ἐν τῇ
ὕπηρεσίᾳ τοῦ Μολλά.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν τὸ ἰστιά-
ρ τῶν ἐφέντηδων πλησιάζῃ νὰ τελειώσῃ,
καὶ ἂν δύνῃμαι νὰ ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν
εἰς τὸν θεῖόν μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀζιβέ.

— Πολὺ καλὰ, χανούμισσα, πάγω νὰ
τοῦ πῶ νὰ περάσῃ ἡ τὸ χαρέμι, τὸ πι-
λάφι εἶναι σερβιρισμένο τώρα τόση ὥρα.

Ἡ Ἀζιβέ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν
της, ὅπου μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ τὴν εὐ-
ρεν ὁ Ρεσιδ - Μολλάς.

— Εἰσαι ἤδη ἐτοίμη νὰ ὑπάγῃς εἰς
τὴν προσευχὴν, κόρη μου; τῇ εἶπε βλέ-
πων αὐτὴν ἐνδεδυμένην. Ὁ Ἀλλάχ νὰ
εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς σου, εἰσαι εὐσεβὴς
Μουσουλμάννα, καὶ ἂν δὲν ἀνῆκες εἰς τὸ
δυστυχὲς φύλον, τὸ ὁποῖον ἀπηνήθη ὁ
Προφήτης, ἤθελον σὲ κάμει θερμὸν θια-
σώτην.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λυπηθῇς διὰ
τὸ φύλόν μου, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις, ἣν ἐνε-
θάρρυνεν ἡ εὐγένειά του αὐτῇ. Ὁ Ἀλλάχ
σὰς ἔδωκε δύο υἱούς, καὶ σὰς ἀφῆρεσε τὸν
ἕνα, ἴσως διὰ νὰ μείνῃ ὁ ἕτερος πρὸς πα-
ρηγορίαν σας...

— Τί λέγεις;

— Ἀ! ἀφετέ με νὰ τελειώσω, Μολλά-
ἐφέντη, προσεῖπεν ἡ νεάνις, κρατήσασα
διὰ κινήματος τῆς χειρὸς τὸν γέροντα,
ὅστις προῦχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύ-
ραν. Μοὶ μένει ἔν καθήκον νὰ ἐκτελέσω,
μίαν εὐχὴν νὰ ἐκπληρώσω, τὴν τοῦ υἱοῦ
σας Τεφθίκ... ναί, ἐφέντη, μ' ἔκαμιν ἀπο-
θνήσκων νὰ τῷ ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ ἐγκα-
ταλίπω τὸν ἀδελφόν του, ὅτι θὰ τὸν ἐπα-
ναγάγω παρὰ τοὺς πόδας ὑμῶν μετανο-
οῦντα καὶ ὑποταξαμένον...

— Οὐδέποτε! εἶπεν ὁ Ρεσιδ κεχολω-
μένος καὶ ἀπερχόμενος.

— Μὴ ἀναχωρεῖτε, πρὸς Θεοῦ, θεῖέ
μου· τὸ ἀποφεύγειν τὰς δεήσεις γυναικὸς
εἶναι ἀποδείξεις μεγάλης πρὸς αὐτὴν περι-
φρονησεως. Ἄν δὲν ἠξέσῃ νὰ ἐκφρασθῶ
καλῶς, νὰ σὰς πείσω... ἀποδώσατε
τοῦτο εἰς μόνην τὴν δειλίαν μου... Μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ Τζελλ-
Βέης ἀπεχώρησεν ἀπὸ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ
στρατοῦ... αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἀξιωματι-
κός, ὁ ἐπίχαρις αὐλικός, τὰ πάντα ἐγκα-
τέλιπεν ἵνα καταστῇ ἄξιος τῆς συγχωρή-
σεως ὑμῶν... Ἰδού, λάβετε τοῦτο τὸ
βιβλίον, αὐτὸς τὸ ἔγραψε δι' ὑμᾶς, ἐξη-
κολούθησε λέγουσα ἡ Ἀζιβέ καὶ συγχρό-
νως ἤνοιγε τὸ κιτάπιον καὶ ἐδείκνυν αὐ-
τὸ εἰς τὸν ἔκθαμβον Ρεσιδ - Μολλάν, τὸ
τοῦτο τὸ βιβλίον εἶναι ὁ τελευταῖος κλά-
δος τῆς σωτηρίας του, εἶπεν, ἡ μόνη ἐλ-
πίς, ἥτις τῷ μένει νὰ σὰς δυσωπήσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μολλάς ἔκαμε κίνημα διὰ
ν' ἀπωθήσῃ τὸ βιβλίον, ὅπερ προσέφερεν
αὐτῇ ἡ Ἀζιβέ,

— Σήμερον εἶναι ἡμέρα τοῦ Ῥαμαζα-
νίου, μὴ λησμονεῖτε τοῦτο, ἐφέντη, προσ-
εῖπεν ἔτι με ὅσιν τόλμην δὲν ἐφαντάζε-
το ἴσως ὅτι ἔχει, — εἶναι ἡμέρα μετα-
νοίας καὶ πρὸ πάντων συγχωρήσεως...
Ἐπικαλεῖσθε τὸν Ἀλλὰν ἐξ ὕψους τοῦ ἰε-

ροῦ ὑμῶν βήματος, ἐνῷ συγχρόνως ἐπικα-
λεῖται ἡμᾶς ὁ υἱὸς σας, ἔχων τὸ μέτωπον
ἐν τῷ κονιορτῷ... Ἐφέντη, οἱ καθαρὸι
τὴν καρδίαν ὀφείλουσι νὰ ἦναι ἐπιεικεῖς...
εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀμέμπτους ἀπόκειται νὰ ἐ-
λεήσητε τὸν υἱόν σας!

Ὁ γέρον εἶχε σταθῇ ἔν' ἀκούσῃ τὴν
νεάνιδα, θεωρῶν αὐτὴν περιέργως.

— Θὰ ὑπάγῃς ἀπόψε εἰς τὸ τέμενος,
δὲν εἶναι οὕτω, κόρη μου; τῷ εἶπεν ἁ-
πλῶς. Λοιπὸν δεήθητι τοῦ Ἀλλάχ ἵνα με
ἐμπνεύσῃ!...

Ἡ Ἀζιβέ, ὅλως τεταραγμένη ἔτι, καὶ
μὴ γινώσκουσα τί νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν
λόγων τοῦ θεοῦ της, ἐπορεύθη εἰς Λαλελ-
Τζαμί, συνώδευον δ' αὐτὴν πολλὰ φίλοι,
ἀληθῶς ὅμως ἦτο μόνη μετὰ τῆς κατε-
χούσης αὐτὴν ιδέας.

Πρὶν ἀνσκηκώσῃ τὸ ὑποπράσινον πα-
ραπέτασμα τῆς εἰσόδου τοῦ τζαμίου, αἱ
χανούμισσαι ἀφῆρσαν τὰ σανδαλιά των
(παπούτσια), τὰ ὁποῖα μικρὰ τις δούλη
ἐνέβαλεν εἰς σακκίον ἐπὶ τούτῳ φερόμενον.
Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν ἡ Ἀζιβέ, συνοδευομένη
ὑπὸ τῶν ξενιζομένων αὐτῆς, ἡ ἐσπερινὴ
δέησις εἶχεν ἤδη ἀρχίσει.

Ἐπὶ ἐξέδρας, ὑπερχούσης τοῦ τζαμίου,
ὅπερ χωρίζεται διὰ κινήτης κιγκλίδος, οἱ
Μολλάδες ἔψαλλον μεγαλοφώνως. Ἀφ' ἐ-
νὸς μέρους παρατηρεῖτο τὸ συμπαγὲς πλῆ-
θος τῶν ἀνδρῶν πρηνές· ἀφ' ἐτέρου δὲ
συμμέτρως τεθειμέναι αἱ γυναῖκες. Ὅσα-
κις δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ προσέφερετο,
ἅπασι αἱ κεφαλαὶ ἔκλινον ἐπὶ τοῦ τάπη-
τος με τοιαύτην τάξιν, ὥστε ἐν ὅλῳ ἐκεί-
νῳ τῷ πλήθει δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τις
πρόσωπον ἀδιάφορον ἢ βλέμμα ἀπρόσεκτον.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐτήρουν τὴν αὐστηρὰν
ταύτην ἀρμονίαν. Ἐπαιζον ἐπὶ τῶν τα-
πήτων, ἢ ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν κιόνων,
ὥσπερ εὐρίσκοντο ἐν τόπῳ προωρισμένῳ εἰς
τὰ παιγνίδια αὐτῶν. Οἱ Τούρκοι οὐδεμίαν
ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὴν εὐσεβείαν
τῶν παιδιῶν.

«Ἡ ζέσις τῆς εὐσεβείας δὲν εἶναι ἐγ-
κεχαραγμένη ἐπὶ τῶν ἀθῶν μετώπων
των, λέγουσι, διότι ἡ ψυχὴ των εἶναι πάν-
τοτε ἀρεστὴ εἰς τὸν Θεόν, καὶ δὲν ἔχει
χρεῖαν ἐπικλήσεως τοῦ ἐλέους του».

Ἡ Ἀζιβέ ἐδέετο ἐνθέρμως, ὑψοῦσα τοὺς
ὀφθαλμούς πρὸς τὸν φωταγωγημένον θό-
λον, οὐτινος οἱ πολυπληθεῖς λαμπτήρες,
συγκείμενοι ἐκ μικρῶν κανδηλίων, ἐξηκόν-
τιζον μυρία φῶτα. Ἀγνοῶ ἂν ὁ ἔρως καὶ
ἡ εὐσέβεια ἐφλεγον συνάμα τὴν καρδίαν
της, διότι, συγχέουσα ταῦτα πρὸς ἄλλη-
λα, ἐν τῇ ἄκρᾳ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νὰ καταστῇ
εὐδαίμων καὶ νὰ βλέπῃ τὸν θεῖον καὶ τὸν
ἐξ ἀδελφόν της εὐδαίμονα, ἐκέτευε τὸν Ἀλ-
λάχ ν' ἀποδώσῃ τὸν Τζελλὰ εἰς τὸν πατέρα
του, ἵνα βραδύτερον γίνῃ σύζυγός της.

Τὸ μονότονον ἄσμα τῆς δεήσεως εἶχε
παύσει, καὶ ὅμως ἡ Ἀζιβέ ἔμενεν ἔτι ἄλα-
λος καὶ σκεπτικὴ.

Αἱ Μουσουλμάναι εἶχον φύγει, καὶ ἡ
δούλη ἐδέησε νὰ σύρῃ τὴν νέαν ἀπὸ τοῦ
φρεσιῆ ἵνα ἀνακαλέσῃ αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν
ὅπως ἐξέβη τοῦ τεμένους.

Οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀδυναμία μετὰ τῆς

ἀνησυχίας, ἣν ἡ Ἀζιβέ ἐδοκίμαζεν αὐτὴν
τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ
πορευθῇ εἰς τοῦ θεοῦ της ἵνα ἐπὶ τέλους
μάθῃ τὴν ἐπιφυλαττομένην τῷ Τζελλὰ
τύχην.

Ἐνῷ διήρχετο τὴν αὐλὴν τοῦ τζαμίου,
ἔτι πλήρη πιστῶν, ἡ Ἀζιβέ ἀνεγνώρισε
μορφὴν σκυθρωπὴν καὶ ἀκίνητον διακρινο-
μένην ἐπὶ τῶν φωτεινῶν βαθμιδῶν. Ἦτο
ὁ Τζελλὰ.

Ὁ νεανίας τὴν ἐθεώρησε διαβαίνουσαν,
ἀλλ' αὕτη δὲν ἐτόλμησε νὰ στρέψῃ τοὺς
ὀφθαλμούς πρὸς αὐτόν, δὲν εἶχε δυνηθῇ
νὰ θέσῃ εἰς τὸν φερετζέν της τὸ ἄνθος τῆς
γαζίας τῆς ἐλπίδος!

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ κοράκιον μόλις εἶ-
χεν ἀφαιρέσει τὸν πέπλον καὶ τὸν φερετζέν
της, ὅτε μικρὰ τις δούλη ἦλθε καὶ τῇ εἶπεν
ὅτι ὁ Μολλάς ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Μὲ καρδίαν πάλλουσαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ
δωμάτιον τοῦ θεοῦ της.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἐν ᾧ ὁ Μολλάς διέ-
τριβε κατὰ προτίμησιν, ἦτο ὀλίγον ἐ-
μφαρμένον, διετῆρει ὅμως τὸν ῥυθμὸν τῶν
ἀρχαίων τουρκικῶν θαλάμων, ῥυθμὸν, ὅ-
στις καθίσταται σπάνιος ἀπὸ ἡμέρας εἰς
ἡμέραν, νῦν ὅτε τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔπιπλα
εἰσεχώρησαν εἰς τὰ δωμάτια καὶ τῶν μάλ-
λον φανατικῶν Ὀσμανλίδων.

[Ἐπταὶ συνέχεια]

K.

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἄλληγορία ὑπὸ Γεωργίας Σάνδης

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Περαιώσασα τὸ ἄσμα, ἀφῆκε νὰ πέσῃ
ἡ κιθάρα της, ἥτις ἀνέδωκεν ἤχον θλιβερόν
προσκρούσασα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ τὸ ὠ-
ρολόγιον ἔκρουσε. Ἀπαντὲς ἤκουσαν τὰ δώ-
δεκα κυττήματα ἐν ἀπαισίᾳ σιγῇ. Τότε ὁ
κύριος τοῦ μεγάρου ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἄ-
γνωστον ἐκπεληγμένην καὶ συγκεκινημένην,

«— Κυρία, τῇ εἶπε, τίς μοι ἔκαμε τὴν
τιμὴν νὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἐνταῦθα;

«— Ἐγώ, ἀνέκραζεν, ὁ Φράντς προβά-
νων ἀνεύρισκε τις τοῦτο κακὸν ἀστέδιπν».

Ἡ ἄγνωστος, ἥτις δὲν ἐφάνη προσέ-
ξασα εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κυρίου τοῦ με-
γάρου, ὕψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν ἀκού-
σασα τὴν φωνὴν τοῦ κόμητος.

«— Ζῶ, ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ,
θὰ ζήσω».

Καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν με πρόσωπον
ἀκτινοδόλον. Ὅτε ὅμως τὸν εἶδεν, αἱ πα-
ρειαί της ὠχρίασαν, καὶ τὸ μέτωπόν της
ἐκαλύφθη ὑπὸ σκοτεινοῦ νέφους.

«— Διατί αὕτη ἡ μεταμόρφωσις; τῷ
εἶπε διὰ τόνου αὐστηροῦ, δεικνύουσα τὴν
περιβάλλουσαν αὐτὸν σρατιωτικὴν γολήν.

«— Δὲν εἶνε μετεμφίσεις, ἀπήντησεν
ἐκεῖνος, εἶνε...»

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τρομε-
ρὸν βλέμμα τῆς ἀγνώστου τῷ διέκοψε τὴν
φωνήν. Παρατήρησεν αὐτὸν ἐν σιγῇ, καὶ
μετ' ὀλίγον δύο παχέα δάκρυα ἔρρευσαν
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ Φράντς ἠθέλησε
νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν τῷ
ἄφηκε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον.

«— Ἀκολουθεῖτέ με», τῷ εἶπε μετὰ